

РЕШЕНИЕ

№ 20289

гр. София, 08.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 40 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТОЗАР Д. ДИМИТРОВ

при участието на секретаря ЛИЛИЯ П. ПЕТКОВА
като разгледа докладваното от СВЕТОЗАР Д. ДИМИТРОВ Гражданско дело № 20231110136297 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на С. М. С. срещу Прокуратурата на Република България.

Ищецът твърди, че на 02.01.2013г. било образувано ДП ЗМ № 1/2013г. по описа СДВР, пр. пр. № 3449/2013г. по описа на СРП, като на 15.04.2013г. бил задържан за срок от 24 часа за установяване съпричастност към извършено престъпление по чл. 195, ал. 1 НК. В срока на задържането му били извършени претърсване и изземване на поС.ния му адрес, както и в жилището, което обитава. С постановление от 16.05.2013г. бил привлечен като обвиняем по ДП № 1/2013г. за извършване на престъпление по чл. 195, ал. 2 вр. ал 1, т. 3 и т. 4 вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 НК, като на същата дата с прокурорско постановление бил задържан за срок до 72 часа. С определение по НЧД № 8896/2013г. по описа на СРС, НО, потвърдено с Определение от 28.05.2013г. на СГС, била взета спрямо ищеца мярка за неотклонение „задържане под стража“. С определение от 23.08.2013г. на СРС мярката била изменена на „домашен арест“. С определение от 24.01.2014г. мярката му била изменена на „парична гаранция“ от 600лв. На 12.12.2014г. спрямо него бил внесен обвинителен акт за описаното деяние, по който било образувано НОХД № 23481/2014г. по описа на СРС, НО, 102 състав, по което били проведени повече от 20 открити съдебни заседания. На 28.01.2020г. била постановена присъда, с която ищецът бил признат за невиновен по повдигнатото му обвинение, като с Решение от 16.09.2021г., постановено по ВНОХД № 3995/2020г. по описа на СГС, НО, присъдата била потвърдена.

Ищецът поддържа, че от привличането му като обвиняем до оправдаването му с окончателен акт изминал период от повече от 8 години, през който търпял неимуществени вреди, изразяващи се в накърняване на доброто име и авторитет пред роднини и приятели, чувство на срам, унижение и притеснение, чувство на страх, несправедливост и несигурност. Повдигнатото обвинение се отразило изключително неблагоприятно на емоционалната сфера на ищеца, както и на личния му живот, изпитвал страх, че при осъдителна присъда няма да има кой да се грижи за детето му.

Изолирал се и се депресиравал, станал затворен и потиснат. Повдигнатото обвинение допринесло и за влошаване здравословното му състояние, доколкото провежданото от него метадоново лечение било прекъснато поради задържането му и отказите да излиза за лечение при домашния арест. Всичко това довело до липса на сън и апетит, силно притеснение и страх. Счита, че има право да получи обезщетение за всички тези неимуществени увреждания, което оценява на 25 000лв.

Ищецът твърди, че претърпял и имуществени вреди в резултат на обвинението, изразяващи се в заплатените адвокатски хонорари за процесуално представителство по воденото производство в общ размер от 3900лв.

С оглед изложеното, моли за постановяване на решение, с което ответникът да бъде осъден да му заплати сумата от **25 000лв.**, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди в резултат от обвинението, по което е оправдан, ведно със законната лихва от подаването на исковата молба до окончателното плащане, сумата от **4312,50лв.**, представляваща законна лихва за забава върху главницата от 25 000лв. за периода 16.09.2021г.-29.05.2023г., както и сумата от **3900лв.**, представляваща обезщетение за претърпените имуществени вреди.

Ответникът е подал отговор на исковата молба в законоустановения срок, с който оспорва предявените искове. Оспорва ищецът да е претърпял описаните вредни последици, които да се намират в причинно-следствена връзка с наказателното производство. Счита, че евентуално търпените вреди не са само в резултат от актове и действия на ПРБ, като за продължителността на съдебната фаза на процеса не може да носи отговорност. Твърди, че претендираният размер на неимуществените вреди е прекомерно завишен. Отрича ищецът да е претърпял имуществени увреждания на сочената стойност. Евентуално прави възражение за прекомерност на адв. възнаграждение. Спрямо лихвата за забава, твърди, че началната ѝ дата не е сочената от ищеца.

Съобразно изложеното, моли за отхвърляне на предявените искове.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, намира следното:

Предявени са за разглеждане осъдителни искове с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ вр. чл. 45 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че досъдебно производство /ДП/ № 1/2013г. по описан а СДВР, пр. пр. № 3449/2013г. по описа на СРП, е водено първоначално за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4 и ал. 2 вр. чл. 194, ал. 1 НК. На 09.04.2023г. са внесени искания от СРП до СРС за разрешаване извършване на претърсване и изземване на адреси на ищеца, като с определение от 09.04.2013г., постановено по ЧНД № 6294/2013г. е разрешено извършването на претърсване и изземване на четири адреса, обитавани от ищеца, както и на заложна къща, чийто управител е бил същият. Със заповед от 15.04.2013г. в 11:00ч., издадена от инспектор в СДВР, ищецът е задържан по реда на МВР за срок от 24:00ч. На 15.04.2013г. са извършени и самите претърсвания, като ищецът е присъствал на претърсването в заложната къща /л. 25 от ДП, том 2/ и на жилището, находящо се в /населено място/. На 15.04.2013г. е извършено и претърсване на л. а. „Пежо 307“, ползван от ищеца, като с определение от 16.04.2013г., постановено по НЧД № 6717/2013г. по описа на СРС, това процесуално-следствено действие е одобрено. На 15.04.2013г. е извършен и личен обиск на ищеца, за което е съставен протокол – л. 44, том 2 от ДП, като същият е одобрен от съда. С постановление от 16.05.2013г. ищецът е привлечен в качеството на обвиняем за престъпление по чл. 195, ал. 2, вр. ал. 1, т. 3 и т. 4 вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 НК и на същата дата е разпитан. С

прокурорско постановление от 16.05.2013г. спрямо ищеца е взета мярка за неотклонение „задържане под стража“ за срок до 72 часа. С определение от 19.05.2013г. СРС е определил по-лека мярка за неотклонение – „парична гаранция“, но с определение от 28.05.2013г. СГС е отменил определението на СРС и е взел мярка за неотклонение „задържане под стража“. На 23.04.2013г. ищецът е участвал в разпознаване с още 3 лица, за което е съставен протокол /л. 134-137 от ДП/. С постановление от 27.01.2014г. отново е привлечен като обвиняем и е разпитан на 30.01.2014г. като такъв. С постановление от 12.03.2014г. отново е привлечен като обвиняем и е разпитан на 21.03.2014г. в това качество. С протокол от 21.03.2014г. на ищеца са предявени материалите по разследването. С протокол от 24.10.2014г. отново са му предявени материалите по разследването. С определение от 23.08.2013г., постановено по НЧД 14852/2013г. по описа на СРС, мярката за неотклонение на ищеца е изменена от „задържане под стража“ в „домашен арест“, като с определение от 30.08.2013г. тази мярка е потвърдена от СГС, поради което следва да се счита, че от този момент – 30.08.2013г. същият вече е бил с мярка за неотклонение „домашен арест“. С определение от 24.01.2014г., постановено по НЧД № 1102/2014г. по описа на СРС, мярката му за неотклонение е изменена на „парична гаранция от 600лв.“, като определението е влязло в сила на 04.02.2014г., когато е потвърдено с определение на СГС. С постановление от 05.09.2013г. му е отказано разрешение да напусне адреса, за да посети метадонова поддържаща програма на 11.09.2013г. за времето от 09:00ч. до 12:00ч. за записване в програмата, както и веднъж седмично (всеки понеделник), считано от 16.09.2013г. за времето от 11 до 12ч. да посещава мястото, за да получава необходимите дози метадон. С постановление от 24.09.2013г. на ищеца е отказано разрешение да напусне адреса, на който се изпълнява мярката домашен арест, за извършване на изследване и лечение във ВМА с планиран прием 25.09.2013г. С постановление от 07.10.2013г. му е отказано разрешение да напусне адреса за извършване на стоматологичен преглед на 10.10.2013г. С постановление от 02.12.2013г. му е разрешено да напусне адреса на 12.12., 17.12. и 19.12.2013г. за по няколко часа за стоматологично лечение, като му е отказано за датите 03.12. и 05.12.2013г. С постановление от 16.01.2014г. му е разрешено на 28.01., 29.01., 04.02. и 06.02.2014г. да напусне адреса за стоматологично лечение. На 18.12.2014г. в СРС е внесен обвинителен акт спрямо ищеца, с който му е повдигнато обвинение за това, че на 29.12.2012г. в гр. София, бул. „Цар Освободител“ № 10, ет. 3, ап. 3, офис на адвокатска кантора, извършил в съучастие с неустановено по делото лице чрез повреждане на прегради, здраво направени за защита на имот, и чрез използване на неустановено техническо средство, отнел чужди движими вещи, а именно: 267 300 евро, 37 856,79лв., 4000 щатски долара, 1 бр. мобилен телефон „Айфон 5“ на стойност 1249лв. и 1бр. модем за безжичен интернет на стойност 15лв., всичко на обща стойност 567 848,55лв., представляващо престъпление по чл. 195, ал. 2 вр. ал. 1, т. 3 и т. 4 вр. чл. 194, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 НК. По обвинителния акт е образувано НОХД № 23481/2014г. по описа на СРС, НО, 102-ри състав, по което са проведени 22 открити съдебни заседания, като ищецът не е присъствал само на първото от тях, проведено на 19.05.2015г., и то по причина, че на 17.05.2015г. е постъпил за лечение в болница. Същият е бил в 5-дневен болничен режим и 10-дневен домашен, видно от издадения болничен лист /л. 57 от НОХД на СРС/. С присъда от 28.01.2020г. ищецът е признат за невиновен и оправдан в деянието, за което му е повдигнато обвинение. Оправдателната присъда е протестирана от прокуратурата, като с Решение № 260501/16.09.2021г., постановено по ВНОХД № 3995/2020г. по описа на СГС, след проведено само едно открито съдебно заседание на 28.04.2021г., е потвърдена първоинстанционната присъда и от този момент същата е влязла в сила.

При горната фактическа обстановка, съдът намира следното от правна

страна:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконови нормативни актове.

В чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ е предвидено, че държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда, при: **обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано** или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано. Отговорността на държавата е обективна, гаранционна, обезщетителна.

Съдът намира, че в настоящото производство се установяват предпоставките на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на държавата в лицето на Прокуратурата на Република България – на ищеца е повдигнато обвинение с внесен обвинителен акт за извършване на престъпление, след което е оправдан (признат е за невиновен) с влязла в сила присъда. Обстоятелството, че спрямо лице е водено наказателно производство и е привлечен към наказателна отговорност, води до извод, че същото търпи неблагоприятни въздействия върху личността си, които подлежат на обезщетяване. Това е така, тъй като с окончателен акт е установено, че предприетите спрямо него действия са били неоснователни. Без значение за тази отговорност е това дали на определен етап от производството действията на Прокуратурата са били законосъобразни и обосновани с оглед на събраните до този момент доказателства или дали при извършването им са спазени всички предвидени процесуални правила. Дължимото обезщетение обхваща всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от съответното длъжностно лице.

Съгласно чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. В ПП № 4/1968г. на ВС на РБ е разяснено, че справедливостта не е абстрактно понятие, а винаги е свързана с преценката на конкретни, установени по делото обстоятелства, с цел адекватно овъзмездяване на пострадалия, без същия да се обогати неоснователно. Размерът на обезщетенията се определя след преценка на всички конкретни обективно съществуващи обстоятелства, с оглед особеностите на всеки конкретен случай и при наличие на причинна връзка с незаконните актове на правозащитните органи, в който смисъл са и задължителните постановки на ППВС № 4 от 23.12.1968г. и Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005г. на ВКС по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК ВКС. Обстоятелства от значение за размера на обезщетението са тежестта на престъплението, за което е било повдигнато незаконно обвинение; продължителността на незаконното наказателно преследване; интензитета на мерките на процесуална принуда; броят и продължителността на извършените с негово участие процесуални действия; начинът, по който обвинението се е отразило върху пострадалия с оглед личността му и начина на живот; рефлектирало ли е обвинението върху професионалната реализация на пострадалия, на общественото доверие и социалните му контакти, отраженията в личната му емоционална сфера, здравословното му състояние и пр. фактори, които следва да се преценяват съобразно конкретните обстоятелства за всеки отделен случай. Наред с тези обстоятелства, при определяне на обезщетението съдът следва да съобрази и обществените критерии за справедливост, свързани с икономическите условия в страната и жизнения стандарт на

населението за съответния период, следвайки принципа за пропорционалност между претърпените от пострадалия неимуществени вреди и паричното им обезвъзмездяване, в който смисъл е и константната съдебна практика - решение № 358 от 16.01.2015 г. по гр. д. № 2026/2014 г. IV г. о. ВКС; г. IV г. о. ВКС; решение № 709 от 15.11.2010 г. по гр. д. № 178/2010 г. III г. о. ВКС; решение № 232 от 25.07.2011 г. по гр. д. № 1381/2010 г. III г. о. ВКС; решение № 242 от 13.11.2012 г. по гр. д. № 19/2012г. III г. о. ВКС.

Ищецът по делото е бил привлечен към наказателна отговорност за квалифициран състав на кражба, което представлява тежко умишлено престъпление, тъй като е предвидено наказание лишаване от свобода от една до десет години – арг. от чл. 93, т. 7 НК. Наказателното преследване е започнало с първото действие по разследването спрямо него (претърсвания и изземвания и личен обиск), извършени на 15.04.2013г., съгласно чл. 219, ал. 2 НПК. Същото е продължило до 28.04.2021г., когато е влязла в сила оправдателната присъда. От това следва, че наказателното преследване спрямо ищеца е с продължителност от 8 години и 13 дни. Първоначално, на 15.04.2013г., същият е бил задържан за срок от 24 часа по реда на ЗМВР, като в съдебната практика се приема, че независимо дали се касае за задържане за срок от 24ч по ЗМВР от полицейски орган, по нареждане от прокурор за 72ч или мярката за неотклонение е взета от съд, всички търпени вреди в резултат на задържането при неоснователност на обвинението, ще подлежат на обезщетение съгласно чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ и в общия размер на дължимата за наказателната репресия компенсация /Решение № 179 от 13.02.2019 г. по гр.д. № 3735/2017 г., Г. К., IV Г. О. на ВКС/. Същият е търпял процесуална принуда, изразяваща се в най-тежката мярка за неотклонение – задържане под стража, ограничаваща правото му на свободно предвижване, в продължение на 3 месеца и 15 дни - от 15.04.2013г. до 30.08.2013г. След това е търпял в продължение на 5 месеца и 4 дни (от 30.08.2013г. до 04.02.2014г.) мярка за неотклонение „домашен арест“, която също ограничава правото му на свободно предвижване, тъй като не може да напуска адреса без разрешение от съответния орган. След това до края на процеса е бил с мярка за неотклонение парична гаранция. Първите две мерки водят до съществени ограничения на правата на обвиняемото/подсъдимото лице, доколкото обективно ограничават възможността му да се предвижва свободно, където намери за нужно, като по този начин рефлектират и върху социалния статус на лицето, като го изолират от социалната среда. При определяне на дължимото обезщетение несъмнено трябва да бъде съобразено, че с участието на ищеца са извършвани действия по разследването, изразяващи се в претърсване на имоти, които обитава, на автомобил, който ползва, и личен обиск. Също така е участвал и в разпознаване. В хода на съдебното производство са проведени общо 23 открити съдебни заседания пред двете съдени инстанции, като само на 1 от тях ищецът не се е явил по обективни причини (заболяване) и същото е отложено, като причина за отлагането е станала и липсата на редовно призоваване на други участници. С оглед на това, следва да се приеме, че ищецът е имал изрядно процесуално поведение и не е допринесъл за увеличаване продължителността на наказателното производство. Предвид че повдигнатото му обвинение е за тежко престъпление, неговото присъствие в съдебните заседания е било задължително – чл. 269, ал. 1 НПК. Всяко явяване за извършване на процесуално действие с участието на лицето несъмнено води до неудобство, тъй като ограничава възможността му сам да определя своето време и ангажменти. Освен това, от събраните доказателства се установява, че ищецът е бил болен от Хепатит С и е имал наркотична зависимост, като задържанията и изолацията му в заведенията за лишаване от свобода се отразяват както на необходимото лечение, така и на психическото състояние на болния, изискващо и емоционална помощ и подкрепа от близки и роднини. Не без значение е и обстоятелството, че към 15.04.2013г., когато са започнали следствените действия

спрямо ищеца, същият е бил на 35г., а в края е бил на 43г.– етап от житейския път на човек, когато същият е активен. През периода на наказателното преследване ищецът е имал и дете – М. С., роден през 2009г. /л. 76, том 3 от ДП/, като възможността да полага грижи за него, да го възпитава и издържа е била ограничена с оглед предприетите в хода на наказателния процес мерки от страна на правоохранителните органи.

За изясняване начина на отразяване наказателното производство върху психическото и здравословно състояние на ответника са събрани и гласни доказателства чрез разпит на двама свидетели.

Свидетелят Б., която е майка на ищеца, посочва, че преди началото на наказателното производство спрямо него, същият бил енергичен млад мъж, със семейство, социален, жизнерадостен, като се занимавал с отглеждане на маслодайни рози. В резултат от извършваните спрямо него действия от полицията и прокуратурата същият получил безсъние, главоболие, стрес, стигал до депресия. Процесът се отразил на отношенията му с детето – настъпило отчуждаване между тях, както и на отношенията с неговите приятели, които се отдръпнали. Свидетелят счита, че в момента животът на ищеца е съсипан, като отдава това единствено на водените спрямо него процесуално-следствени действия. Според него, наказателното производство е и причината за раздялата на ищеца с приятелката му. Разказва още, че към 2013г. С. бил на метадонова терапия, като същата била прекъсната със задържането му, защото в ареста не му давали метадон. Това създадо допълнителен стрес и страх у него. Свидетелят посочва, че към настоящия момент С. е друг човек с разбит живот.

Свидетелят М., който е първи братовчед на ищеца, посочва, че познава ищеца от дете – бил контактен и много добър. От 2013г., когато бил задържан и били извършвани претърсвания в тях, животът му се съсипал. Приятелите и сина му започнали да странят от него, а той се затворил в себе си и тотално се изолирал.

Макар свидетелите да се намират в близка роднинска връзка с ищеца, съдът цени показанията им, като ги съобразява и съгласно изискванията на чл. 172 ГПК. Причината е, че логично и обичайно при провеждане на наказателно производство спрямо едно лице, същото да му се отрази чрез социална изолация, стрес, страх от евентуално осъждане, напрегнатост и др. под. Това са нормални състояния и реакции, когато човек бъде подложен на едно продължително и сравнително интензивно наказателно преследване. При всички тези обстоятелства, следва да се приеме за доказано, че воденото наказателно производство е причинило на ищеца негативно душевно вълнение и влошаване на здравословното му състояние. Установено е негативно изменение в емоционалното и здравословното състояние на ищеца, намиращо се в причинно-следствена връзка с воденото спрямо него наказателно производство. При преценката на всички горепосочени релевантни факти и най-вече съществената продължителност на наказателния процес от над 8 години, извършваните множество процесуално действия с участието на ищеца, някой от които със значима интензивност и засягане на личните му права, социалната изолация в резултат от взетите мерки за неотклонение „задържане под стража“ и „домашен арест“, здравословното му състояние, което се е утежило от липсата на адекватно лечение през времето на задържането, тежестта на деянието, за което е обвинен, включително значимия размер на паричните средства от над 500 хил. лв., както и възрастта на ищеца през времетраенето на процеса и отразяването му върху личните и семейни отношения, настоящият съдебен състав приема, че справедливият размер на обезщетението за претърпените неимуществени вреди от процесното наказателно производство следва да бъде определен на 15 000лв.

Ето защо, този иск се явява основателен до този размер и подлежи на отхвърляне

за разликата до пълния предявен размер от 25 000лв.

Ищецът претендира и законна лихва за забава върху сумата от 25 000лв. за периода 16.09.2021г.-29.05.2023г. в размер на 4312,50лв. Според разясненията, дадени в т. 4 от ТР № 3 от 22.04.2004г. по тълк. дело № 3/2004г., ОСГК на ВКС, при незаконни актове на правозащитни органи началният момент на забавата и съответно на дължимостта на мораторната лихва е от влизане в сила на решението, с което е оправдано лицето. Това в случая е датата на решението на СГС, с което е оставена в сила оправдателната присъда на СРС, а именно 16.09.2021г. От този момент до 29.05.2023г. ищецът има право на законна лихва за забава върху признатия за дължим размер на обезщетението за неимуществени вреди от 15 000лв., възлизаща на 2421,50лв.

Ето защо, този иск се явява основателен до този размер и подлежи на отхвърляне за разликата до пълния предявен размер от 4312,50лв.

По иска за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди:

С исковата молба ищецът претендира и заплащане на обезщетение в общ размер от 3900лв. за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в заплатени адв. възнаграждения за защита в съдебното производство в първоинстанционната и въззивната фаза.

Разноските, изразяващи се в заплатен от обвиненото лице адвокатски хонорар за осъществяване на защитата му в наказателното производство, приключило с оправдателна присъда, представляват за него имуществена вреда по смисъла на чл. 4 ЗОДОВ и подлежат на обезщетяване по реда на този закон. Това е така, тъй като в Наказателно-процесуалния кодекс не е предвидена процесуална възможност претенцията за разноски, изразяващи се в заплатен от подсъдимия адвокатски хонорар, да се упражни в това производство при постановяване на оправдателна присъда и следователно тези вреди следва да бъдат обезщетени по реда на ЗОДОВ – арг. чл. 8 ЗОДОВ. /в този смисъл трайната съдебна практика, постановена по реда на чл. 290 ГПК, част от която Решение № 126 от 10.05.2010 г. на ВКС по гр.д. № 55/2009г., IV г.о., Решение № 355 от 03.08.2010 г. на ВКС по гр.д. № 1651/2009г., III г.о., и Решение № 433 от 23.06.2010 г. на ВКС по гр.д. № 563/2009 г., IV г.о./.

Както с исковата молба, така и в материалите от наказателното производство са приложени договор за правна защита по НОХД № 23481/2014г. по описа на СРС, НО, съгласно който е заплатена сумата от 300лв. за процесуална защита, и договор за правна защита и съдействие по ВНОХД № 3995/2020г. по описа на СГС, НО, фактура и платежно нареждане за платена сума от 3600лв. за правна защита в хода на въззивното производство. При тези факти, съдът намира, че по делото е доказано извършването на разходи от страна на ищеца за заплатени адв. възнаграждения именно с оглед процесното наказателно производство в съдебната фаза на процеса в общ размер от 3900лв.

С отговора на исковата молба ответникът е направил възражение за прекомерност на адв. възнаграждение. Съгласно задължителните разяснения, дадени в ТР № 1/11.12.2018г. по тълк. дело № 1/2017г., ОСГК на ВКС, когато ответникът възрази, че изплатеното в наказателното производство адвокатско възнаграждение е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на наказателното дело, в правомощията на съда по иска за обезщетение за вреди е да изследва дали незаконно обвиненият е положил дължимата грижа при уговарянето на адвокатското възнаграждение с оглед вида и тежестта на обвинението, интензитета на приложената процесуална принуда и очакваните усилия и труд, които адвокатът предстои да положи при осъществяването на защитата. В случай че уговореното адвокатско

възнаграждение надвишава съществено разумния и обичаен размер на дължимото възнаграждение, изплатеното в повече няма за причина незаконното обвинение и не е необходима последица от него. То остава в тежест на неположилия дължимата грижа пострадал, тъй като е в причинна връзка с неговото поведение. За платеното в повече държавата не дължи обезщетение.

В случая съдът намира, че доказаните разходи за адв. възнаграждение в размер от 300лв. за първоинстанционното производство пред СРС не се явяват прекомерни. Това не важи обаче за адв. възнаграждение, заплатено за въззивното производство пред СГС от 3600лв. Както бе посочено, въззивното производство е приключило с провеждането на едно открито съдебно заседание, в което не е провеждано съдебно следствие и е било с продължителност от 13 минути. Тоест, развило се е в абсолютен минимум. В него процесуалният представител на подсъдимия – адв. К., е изразил тезата на защитата и е поискал потвърждаване на първоинстанционната присъда. За тези процесуални действия адвокатско възнаграждение от 3600лв., надвишаващо 12 пъти адвокатското възнаграждение за първоинстанционното производство, в което са проведени 22 открити съдебни заседания и са събирани множество и различни доказателствени източници, се явява значително завишено. Минималният размер на адвокатското възнаграждение според Наредба № 1/2004г. (в редакцията към датата на сключване на договора за правна защита – 19.10.2020г.) за защита на подсъдим по дела, при които за престъплението се предвижда наказание до 10 години лишаване от свобода, е 1000лв. – чл. 13, ал. 1, т. 3. До този размер следва да бъде намалено дължимото адвокатско възнаграждение при съобразяване на извършените процесуални действия.

С оглед изложеното, предявеният иск за имуществени вреди се явява основателен до размер на сумата от 1300лв., а за разликата до пълния предявен размер от 3900лв. подлежи на отхвърляне.

По разноските:

Съгласно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

Ищецът е заплатил държавни такси от 20лв. и адв. възнаграждение от 1800лв. с ДДС. Насрещната страна е направила възражение за прекомерност, което съдът намира за неоснователно, предвид че е налице кумулативно съединяване на искове с обща цена 33 212,50лв., при която минималният размер на адв. възнаграждение според Наредба № 1/2004г. възлиза на 1508,91лв. без ДДС или на 1810,62лв. с ДДС. Тоест, претендираният адв. хонорар е под минимума. Съобразно нормата на чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, платените такси от ищеца в размер на 20лв. следва да му бъдат присъдени в пълен размер, а адвокатското възнаграждение съразмерно на уважената част от исковете, а именно 1014,64лв. Или общо следва да му се присъдят 1034,64лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес: /населено място/, да заплати на С. М. С., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ сумата от **15 000лв. (петнадесет хиляди лева)**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат от извършените спрямо

него процесуални действия в хода на воденото наказателно производство за престъплението, за което е бил оправдан с влязла в сила присъда, постановена по НОХД № 23481/2014г. по описа на СРС, НО, 102-ри състав, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба - 30.05.2023г. до окончателното плащане, както и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **2421,50лв. (две хиляди четиристотин двадесет и един лева и петдесет стотинки)**, представляваща законна лихва за забава върху присъдената главница за периода 16.09.2021г.-29.05.2023г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главницата за разликата над уважения размер от **15 000лв. до пълния предявен от 25 000лв. и иска за лихва за забава за разликата над уважения размер от 2421,50лв. до пълния предявен от 4312,50лв.**

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес: /населено място/, да заплати на С. М. С., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ сума в общ размер от **1300лв. (хиляда и триста лева)**, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди за платени адв. възнаграждения в първоинстанционното и въззивното производство в резултат от извършените спрямо него процесуални действия в хода на воденото наказателно производство за престъплението, за което е оправдан с влязла в сила присъда, постановена по НОХД № 23481/2014г. по описа на СРС, НО, 102-ри състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над уважения размер от **1300лв. до пълния предявен от 3900лв.**

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес: /населено място/, да заплати на С. М. С., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК вр. чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ сумата от **1034,64лв. (хиляда тридесет и четири лева и шестдесет и четири стотинки)**, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____